

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 95. Argumentum octuagesimum quintum. Ex Concilio Tridentino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

plici (inquit) præsertim genere, &c. Non ergo in illis unice, sed & in aliis, ubi locum pariter habet ratio allata à S. Francisco Xaverio.

CAPUT XCIV.

Argumentum octuagesimum quartum.

Ex S. Francisco Saleſio.

1084 SANCtum Saleſium totum esse nostrum, patet ex eo quod Constituit. Synodal. titulo 9. c. 5. sancti Caroli Instructiones commendat, sequendatque doceat. Neenon ex eo quod ibidem addit: *Quandoquidem plures Confessarii in absolutione impendenda se faciles exhibent, ad eam quam pœnitentes facilius sollicitationem sese emendandi, occasionem proximam deserunt, &c. Diligens examen institutum est, an fidem in antea factis confessionibus jam tum promiserint. Si id quidem polliciti fuerint, nec tamen steterint verbo, non est quod Confessarius fidem habeat, donec sint ab occasione se juncti, & quidem donec aliquo tempore illam non repetentes vixerint. Et rursus: Confessarii differunt absolutionem illis, quos hæc gratia indignos judicabunt. Cujusmodi sunt... qui vitiosis habitibus blasphemie, luxuria, &c. eradiciendis omnes nervos non intenderunt, in confessione aliis committunt. Videant Juniores, quam bellè Saleſio consentiant. Plura ex Saleſio habes in superioribus.*

CAPUT XCV.

Argumentum octuagesimum quintum.

Ex Concilio Tridentino.

1085 PRæter ea quæ ex Tridentino protulimus cap. 41. §. 9. tamquam ordinariè necessaria, magnis saltem peccatoribus, ad impetrandum plena conversionis donum, & ut plurimum ab ipsis, maxime à consuetudinariis ac recidivis negliguntur; observanda sunt verba ipsius scilicet. 14. c. 4. *Declarat igitur S. Synodus hæc contritionem, non solum essentialiter à peccato, & vitæ novæ propositum & inclinationem, sed veteris etiam odium (vehemens utique, ut paucis post lincis declarat) continere. Atqui vehementis illius odii apparentia modica vel nulla est, in iis qui crimina sua facile repetunt. In iis etiam non apparet cessatio à peccato, nec novæ vitæ inchoatio; imò nec illius quidem propositum tam firmum, quale ex mente Concilii requiritur, tale utique, ut ad vitanda crimina etiam cum vitæ dispendio sint parati, virtute proinde ejus aded solliciti sint de vitando relapsu, ut eum in finem nihil necessarium negligant. Si enim nihil ad hoc necessarium neglexerint, facile & citò non relaberentur, prout experientia docet in iustis, cum timore & tremore salutem suam operantibus in laboribus, in vigiliis, in elemosinis, in orationibus, & oblationibus, in jejuniis & castitate, prout idem Concilium ab ipsis requirit scilicet. 6. c. 13.*

CAPUT XCVI.

Argumentum octuagesimum sextum.

Ex Innocentio XI. propositionem hanc 60. ut *minimam tanquam scandalosam, & in praxi perniciosam damnante. Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ aut Ecclesiæ, etsi emendationis spes nulla appareat, nec est neganda, nec differenda absolutio, dummodo ore proferat se dolere, & proponere emendationem.*

1086 Iudicio Ecclesiæ damnata est propositio illa: Ergo causeterminata est quoad consuetudinarios, habentes consuetudinem blasphemandi, fornicandi, se inebriandi, seu alia peccata contra legem Dei, naturæ aut Ecclesiæ committendi, in quibus emendationis spes nulla appareat, tamen ore profert se dolere, & proponere emendationem. Quandoquidem, eo non obstantè, Ecclesiæ per Innocentium XI. declarat negandam, vel differendam ipsius absolutionem, contrariam opinionem damnans ut *minimam tanquam scandalosam, & in praxi perniciosam.*

Atqui spes emendationis nulla appareat, dum consuetudinarius (& idem est de recidivo) sæpius emendationem promisit, nec promissa unquam implevit; nec majorem jam affert cautionem futuræ emendationis suæ, quam hæcenus attulerit. Ut enim S. Thomas ait 2. 2. q. 49. a. 1. ad 3. *ex præteritis oportet nos quasi argumentum sumere de futuris.* Ex eo proinde quod pœnitens nunquam impleverit promissa facta, quod se emendaret, oportet Confessarium quasi argumentum sumere, quod nec implebit in futurum, quidquid dicat, vel promittat, quamdiù majorem non dat cautionem in contrarium, quam hæcenus dederit; quamdiù (inquam) dicta & promissa sua aliis non fuleit signis & indicis, quàm quæ hæcenus fuerunt, absque effectu. Postquam ergo Confessarius multiplici experimento didicit, quod pœnitens nunquam se emendaverit, tamen emendationem ore, vel aliis ejusmodi signis absque effectu promisit; jam non habet spem fundatam quod imposterum se emendabit, quamdiù aliud illius spei fundamentum pœnitens ipsi non adfert, quàm quod hæcenus inane fuit, & absque effectu. Igitur est denumero eorum, de quibus loquitur propositio condemnata. Est enim pœnitens habens consuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ, aut Ecclesiæ, in quo emendationis spes nulla appareat. Dicere ergo, quod tali consuetudinario nec neganda sit, nec differenda absolutio, dum ore profert se dolere, & proponere emendationem, iudicio Ecclesiæ est propositio scandalosa, & in praxi perniciosa, & ut talis condemnata.

Quid ad hæc Adversarij? Hennequierus, in 1087 epist. doctrinali ad suum quondam discipulum, putat evadere condemnationem, dicendo propositionem 60. ab Innocentio XI. idem damnatam, quod illius Authores intenderent, debere citra dilationem absolvi consuetudinarios, modò vocentis doceant, emendationemque proponant, tamen reipsa nullus sit dolor, nullum propositum verum & efficax, nec in specie quidem emendationis spes. Noster verbò Carolus ab Assumptione, in damnati Pentalogi sui elucidatione, aliisque opusculis suis, ex adverso putat, consuetudinarium (de quo damnata illa propositio) non idè habendum ut indispositum, seu vero sufficientique dolore ac propositio destitutum, quod nulla in ipso spes emendationis appareat; & adhuc post damnatam illam propositionem, contendit, ipsum, dummodo ore proferat se dolere, emendationemque proponere, etsi nulla emendationis spes appareat, habendum ut dispositum, absolutioneque dignum, nec ipsi tamquam indisposito, sive titulo indispositionis, negandam differendamve absolutionem, tamen titulo remedi contra relapsum, sive titulo cavendæ reincidentie ipsius in peccatum, subinde differenda sit, dum Confessarius eum in finem judicat necessarium.

Sed neuter Satisfacit argumento. Non Hennequierus. Ut enim sapienter arguit Illustriss. D. Gilbertus de Choiseul, Tornacensis Episcopus, in responsione ad illam epistolam Hennequieri, effugium istud mera est cavillatio, prorsus aliena ab Authoribus, ex quibus desumpta est propositio ab Innocentio XI. proscripta, ipsis quoque injuriola. Quis enim, nisi penitus profligata perditissimaque